

Мамчич Олена

Народилася 1953 року в Чернігові. Кандидат педагогічних наук, доцент, завідувач кафедри мов і методики їх викладання Чернігівського національного педагогічного університету імені Т.Г.Шевченка. Відмінник освіти України. Автор численних наукових публікацій, 42 поетичних антологій, шести збірок лірики. Редактор, перекладач. Дипломант Всеукраїнського літературного конкурсу «РУСЛО» (Київ, 2007). Член обласної літературної спілки «Чернігів». Керівник обласної літературної студії «Гарт». Голова Чернігівського обласного осередку Всеукраїнської творчої спілки «Конгрес літераторів України».

Невже прокинемось в пітьмі лихої вежі
І чари скинемо, і партій божество?
У бій системний під обвал мережив
Мізерних справ примирення зійшло.
Не схибиш волі... У полон могили,
Мій добрий хлопче, ти навіки ліг,
Не бракувало честі, ніжності і сили,
Собі не зрадив, вистояти зміг.
Ворожий біль тобі прийнять несила,
Дитино мила, воїн-захисник,
Тепер твій дім – оця сира могила,
В жахливій пащі – материнський крик.
Проклята згуба у полон країни
Тобі на шиї зашморг затягла,
А на душі і в селищах – руїни
Відсутності надії і тепла...

Неперевершеність вогню тобі дарую, вільний світе,
Слова невпинні зупиню, вони зірками оповиті.
Вже не бентежить душу сміх, і день встає, і ніч минає,
І миті щедрої зорі з вітрами сонце не стрічає.
В безодню моря глибини вже не пірнають щедрі весни.
Блакитна сивина землі – на кризі, що ніяк не скресне.
А мій блаженний оксамит – у чорному вбранні ремесел.
Закам'янів примари світ і залишив зухвалість весен.
Іду повз заздросці гріхів, природи гнів зашаленіс,
Коли вогонь в мені згорів, простити серце не зумію...
Бруківка вічності землі вкладає цеглу до цеглини,
Не зупиню себе на тлі прощання вірного провини...

Покинути не смію світ зірок,
Що у небесних хащах в'януть долі,
Волошки ніжні – то землі урок,
Що залишає серденько на волі.
Туди невипадково повернусь,
Де білим цвітом квітне безнадія,
І засторогою від заздросців з'явлюсь –
І тьма безсоння ніжно душу вкрис.
Ти - мій останній подих навесні
І сьогодні терпких верболозів,
Куди йдемо на поклик днів міцних?
Що залишаємо на відстані морозів?
Чи варто далі нам блукати вдвох
Світанками джерел заледенілих,
Долаючи туманів вічний смог
У надвечір'ї пестощів безсилих?..

Любове моя, недоторкана квітка,
З полів полину не дістала життя.
Ти – лірика днів чи скупа оповідка,
Що серце боронить від гніву буття...

Ти – мій талісман, ти – блукання по стелі,
Ти – сивих морів безкінечний потік,
Ти – вічності днів безвідрадна пустеля,
Ти – вітер, що марно до холоду звик...
Порину крізь час крізь бруральні вітрила
І хвилями серця твого пробіжу,
Якщо мені Бог подарує знов крила
І щастя не йти за останню межу...

Здається, світ приліг відпочивати,
У мріях срібла не згадавши дня,
Йому наснилась вічно юна мати,
Її бажань невчасних дивина...
Вона ходила, розчесавши коси,
По плечах розпустивши сивину,
І медом пахли ті серпневі роси,
І кликали вернутись у весну...
Раділа мати сонячним світанкам,
Безодню неба слухала живу,
Всміхалася незайманим серпанкам
І мову чула смачну, дощову...
Тій радості не вистачає сили,
Щоб озирнутися на погляд поколінь,
Безсилий день, і ніч така безсила
Вдягтися у яскраву неба синь...
Відчути серце і осінні грози
Під крик біди, зухвалий і терпкий,
Підняти пам'ять, що давно в облозі,
Народе мій, якщо ти ще живий...

